

1

Voor de eerste keer in New York aankomen was alsof je een bordje om had met WIE ROLT ME.

Overvallers overvielen. Spuiters spoten. Zakkenrollers rolden. Potloodventers toonden hun speciale potlood, verkrachters verkrachtten, en viespeuken deden vies. Verwarde dakloze vrouwen schreeuwden schunnige taal naar allerhande mafketels. Je kon neergeschoten worden omdat je toevallig in de baan van een kogel liep. Aids wist waar je woonde.

Op elke hoek bergen stinkende vuilnis. Taxi's toeterden, straatventers schreeuwden, remmen gilden. Vrouwen scholden, flirtten, klaagden in een nauwelijks begrijpelijke taal: *Gedda hell oudda beah! Don'fuckwidme mistah!* De middagzon weerkaatste van ontelbare verblindende oppervlakken.

Op de heetste dag van het jaar sleepte Beth druipend van het zweet haar koffer het station uit. Borden gaven onbruikbare aanwijzingen: Seventh Avenue, Eight. Thirty-first Street. Thirty-third. Ze durfde niet de weg te vragen, bang dat ze voor een malloot zou worden gehouden. Of erger, voor een toerist.

Ze stak haar arm op en een taxi zwenkte tot stilstand. Ze schoof haar koffer naar binnen, dook ernaast en trok het portier dicht.

'Christopher Street,' zei ze hijgend, in de hoop dat hij wist waar dat was. En opeens waren ze zomaar op weg. De weë geur van verrotting woei door het open raam naar binnen, vermengd met uitlaatgas en smeltend asfalt.

Beth leunde achterover in de taxi en zuchtte. Onthoud deze dag en plaats, dacht ze. New York City, juni 1983. Hier begint het allemaal.

Haar leven voelde nu al als een wonder.

2

‘Welke kruising?’ In de achteruitkijkspiegel wachtte de chauffeur rollend met zijn ogen op een antwoord.

Welke kruising? Hoezo? Waarom deed dat ertoe?

Hij stopte met gierende remmen. ‘Twee vijfendertig,’ zei hij hoofdschuddend, vast denkend dat hij dit meisje van alles had kunnen rekenen.

Ze zocht in haar portemonnee, vond drie dollar, reikte ze aan, gooide het portier open en struikelde met haar koffer de smeltende stoep op.

‘Laat de rest maar zitten,’ fluisterde ze terwijl hij zich weg-haastte.

Het voordeurslot was kapot. Binnen verlichtte een enkel peertje de bladderende verf en een rij gedeukte metalen brievenbussen. De hitte was ondraaglijk. Ze sleepte haar koffer naar de voet van de trap en begon aan de klim, waarbij ze op elke overloop stopte om het zweet van haar handen te vegen.

Op de vierde verdieping drukte ze op de lichtsakelaar en deinsde achteruit.

Tegen de deur aan gezakt zat iemand haar kwaad aan te kijken. ‘Het wordt verdomme tijd. Ik zit al de hele dag in dit hellegat te wachten.’

Beth bleef met open mond staan.

‘Doe verdomme die deur open.’ Het vreemde meisje greep naar Beths sleutels. ‘Laat mij het maar doen,’ zei ze en ze duwde haar eigen koffer als eerste naar binnen. ‘Jezus, wat een teringzooi.’

‘Ik ben...’

‘Ik weet wie je bent. De vriendin van Rachel. Bernice, Betsy, Barbie.’

‘Beth.’

Een donkere gang kwam uit op een piepkleine woonkamer (geen raam) met aan twee kanten een deur. De keuken was maar net groot genoeg voor één persoon, de badkamer te klein voor een wastafel. Toen ze het licht aandeed zag ze vanuit haar ooghoeken duidelijk iets wegschieten. Kakkerlakken.

Het flatje was gemeubileerd verhuurd. In de woonkamer hing een Chinees matje over een havermondkleurig bankje, van het soort dat je bij tandartsen in de wachtkamer zag. Een houten klapstoel en een glazen salontafeltje completeerden de inrichting. Op de enige boekenplank stond een stoffige wijnfles dik onder het kaarsvet.

Rachels zus gooide haar koffertje in de naastgelegen slaapkamer, zette de kraan in het keukentje open en wachtte tevergeefs tot het water afkoelde. ‘Ik ben Dawn. Tom had hier al moeten zijn. Hij heeft de sleutels.’

Beth had een hekel aan mensen die het over vreemden hadden alsof je ze zou moeten kennen. Wie was Tom? Haar vriend? De kat?

‘O,’ zei Beth. ‘Fijn dat ik hier mag wonen.’

‘Zonder jou kon ik het niet betalen. Moet een baan zien te vinden. Jij hebt er een, hè?’ Ze bekeek Beth van top tot teen, alsof ze wilde zeggen: Als jij een baan hebt, moet ik er tien kunnen vinden.

Beth knikte.

‘We moeten iets aan het huis doen. Ik kan niet in zo’n teringzooi leven.’

‘Vind je het goed als ik...’ Beth schuifelde naar de deur.

‘Ga je gang.’

Ze sleepte haar koffer naar de tweede slaapkamer. Klein tweepersoonsbed, krap nachtkastje, ladekast. Amper ruimte voor één persoon. Kale peer aan het plafond.

Hoe kon het zo heet zijn?

Aan de overkant stond eenzelfde bakstenen huurkazerne als die van hen, met brandtrappen die als ritsen op een motorjack op en neer liepen. Ze deed het raam open en stak haar hoofd boven de straat uit, snakkend naar lucht. Van beneden steeg gedempt lawaai op. Het was buiten heter dan binnen.

Nadat ze zich had uitgetkleed, liet ze zich achterover op de kale matras vallen.

Getver, dacht ze. Ik moet nodig douchen.

Toen Beth in een handdoek de gang op stapte, was de deur naar Dawns kamer dicht. Ze racete naar de badkamer, bleef onder de koude douche staan tot haar bloed afkoelde en bleef daarna druipend op de natte tegelvloer staan. Geen badmat, geen douchegordijn. Het water drupte van het plafond en liep langs de wanden; de hele flat was een regenwoud geworden. Tegen de tijd dat ze bij haar slaapkamer was zweette ze alweer.

Beth maakte het bed op en borg haar spullen in de ladekast. Wat losse dingen achterin – groene nylon onderbroeken, gescheurd T-shirt, een enkele grijze sok – gooide ze zonder schuldgevoel in de prullenbak.

En dat was dat. Thuis.

Naakt op bed liggend spreidde ze de natte handdoek over haar bovenlijf. Als je je niet bewoog was het uit te houden.

Toen het begon te schemeren, hoorde Beth een mannenstem in de kamer ernaast. Zeker Tom, dacht ze. Dus geen kat. Het ontbrak haar aan energie om te gaan kijken. Het was te warm

om je aan te kleden. Te warm om te praten. En al helemaal te warm om met Dawn te praten.

Buiten rees gezang, gevloek en geschreeuw als een golf van geluid omhoog. New York City klonk barbaars na zonsondergang.

Ze deed het licht uit en probeerde te slapen.

3

De volgende morgen werd Beth vroeg wakker, kleepte zich aan en ging naar buiten. De cafés op Christopher Street waren dicht, de klanten naar hun bed of naar dat van een ander. Tien minuten rondzwerven bracht haar naar The Acropolis, een blauw-wit-en-chroomkleurig Grieks café. Binnen een paar seconden kreeg ze een barkruk toegewezen en werd er een menukaart voor haar neergekwakt.

‘Koffie?’ Achter de bar hield de kelner een kan omhoog.

Ze knikte dankbaar. Hij vulde een zware witte mok en schoof een metalen melkkan naar haar toe.

Beth bestelde het Ontbijt Speciaal – twee eieren naar wens, pannenkoeken, gebakken aardappeltjes, bacon, worst en toast. Ze had sinds het ontbijt van de vorige dag niet gegeten. Haar bord was, toen het kwam, overvol, maar ze at het helemaal leeg en nam de extra toast en koffie ook, omdat die gratis waren. De kelners behandelden haar met geruststellende onverschilligheid.

Na het ontbijt had ze geen zin om Dawn en Tom te zien, maar ging ze op verkenning uit. Buiten het geklimatiseerde café sloeg de hitte hard toe. Nog geen tien uur en al ver boven de dertig graden.

Ze liep en liep. En keek en keek. En liep. En keek. Schoot een pizzatent binnen.

‘Alstublieft,’ zei ze, ‘mag ik alstublieft wat water...’

De pizzaman vulde een enorme kartonnen beker met water en ijs. Toen ze haar geld tevoorschijn wilde halen, wuifde hij

het weg. 'Ik laat je niet voor ijs betalen.'

Haar handen, gezwollen van de hitte, doken in de beker.

Op Washington Square zat Beth urenlang naar het komen en gaan van mensen te kijken. Overal om haar heen stroomden New Yorkers met zonnebrillen, op naaldhakken, teenslip-pers en rolschaatsen van hot naar her en terug, ongevoelig voor het weer, of wat dan ook.

Uiteindelijk stond ze op en slenterde weer de straten door. Ze bleef staan bij een winkel die in de etalage reclame maakte met airco en exotische geschenken: hasjpijpen, strengen zilveren kettingen, T-shirts bedrukt met marihuanabladeren en Indiase dichtbundels. Binnen stonk het naar patchoeli. Ze nam de tijd om de glazen vitrines af te speuren alsof ze naar iets speciaals zocht, al lette het winkelmeisje niet op haar. Omgeven door koele lucht besloegen Beths ogen van genot. Kon ze hier de hele dag blijven? Haar klamme kleren begonnen ijskoud te worden.

'Heb je hulp nodig?' Het meisje keek eindelijk op. Ze was jong, hippieachtig.

Beth wees naar een grote zwart-witposter van Debbie Harry die van opzij de camera in keek. 'Hoeveel kost die?'

'Het is de laatste en er zit een scheurtje in. Je mag hem hebben voor een dollar.' Zonder op instemming te wachten, trok het meisje hem van de muur en rolde hem op.

'Wil je de punaises?'

Beth knikte en ruilde ze voor een klam dollarbiljet uit haar zak. Toen ze vertrok, klingelden Indiase geitenbellen tegen de deur.

Een paar seconden lang was de hitte buiten heerlijk.

Voor een ijzerwinkel vormden vloerventilators een piramide. *Smeed het ijzer nu het heet is*, luidde de handgeschre-

ven boodschap. Ze kocht er een, samen met een goedkope bureaulamp.

Toen ze terug was in haar straat bleek het feestje dat ze de vorige avond had gehoord in volle gang. Het was hierbeneden niet eng, alleen vrolijk en opgewonden. Mannen in strakke satijnen broekjes of spijkerbroeken met tanktops stroomden toe op de stoepen voor de bars, waar andere mensen al stonden te drinken, praten, flirten, handjes vast te houden en te zoenen. Van top tot teen in leer geklede stellen kuierden langs alsof de hitte niet bestond. Thuis had ze nooit homoseksuelen gezien; ze woonden zeker allemaal hier.

Beth beukte met haar schouder de voordeur open en knipte het licht aan. De peer knapte met een flits en in het donker sjokte ze naar 4E.

Tot haar grote opluchting was er niemand thuis. Nadat ze haar aanwinsten op bed had gegooid, installeerde ze haar nieuwe lamp. Hij gaf beter licht dan die akelige plafondlamp, maar tegen de depressieve sfeer van de kamer was niets opgewassen. De enige troost was een smal boekenkastje dat tegen de woonkamerwand was geschoven met bestsellers uit vroeger jaren, een paar klassiekers en een stuk of zes oude boeken met felrealistische omslagen. Een of andere vorige huurder was een lezer geweest. Ze stak de stekker van de ventilator in het stopcontact en draaide hem op maximum, ging toen op haar bed staan om de poster op te hangen. De punaises gleden makkelijk in de flinterdunne muur.

Beth deed een stap achteruit. Debbie Harry zag er sterk uit. Ik ga mezelf met sterke vrouwen omringen, dacht ze. En net zo worden als zij.

Ze kleepte zich uit tot op haar T-shirt, dommelde weg bij het lawaaierige geruis van de ventilator, werd in de vroege

avond in een hallucinerende waas wakker, haar lakens klam van het zweet. Ze had honger maar geen zin om die eindeloze trap te trotseren. Vanuit haar ooghoeken ving ze glimpen op van gejaagd gescharrel.

Beide ramen kwamen op straat uit, dus was er geen kans op een beetje tocht. Beth dompelde haar T-shirt in koud water en trok het in bed aan. Toen ze om middernacht wakker werd was het kurkdroog, dus dompelde ze het nogmaals onder en ging weer slapen, klam, warm en koud tegelijk.

Diep in de warmtewaas van een droom hoorde ze Dawn en Tom binnenkomen.

Zaterdagavond in Christopher Street klonk als een oproer.